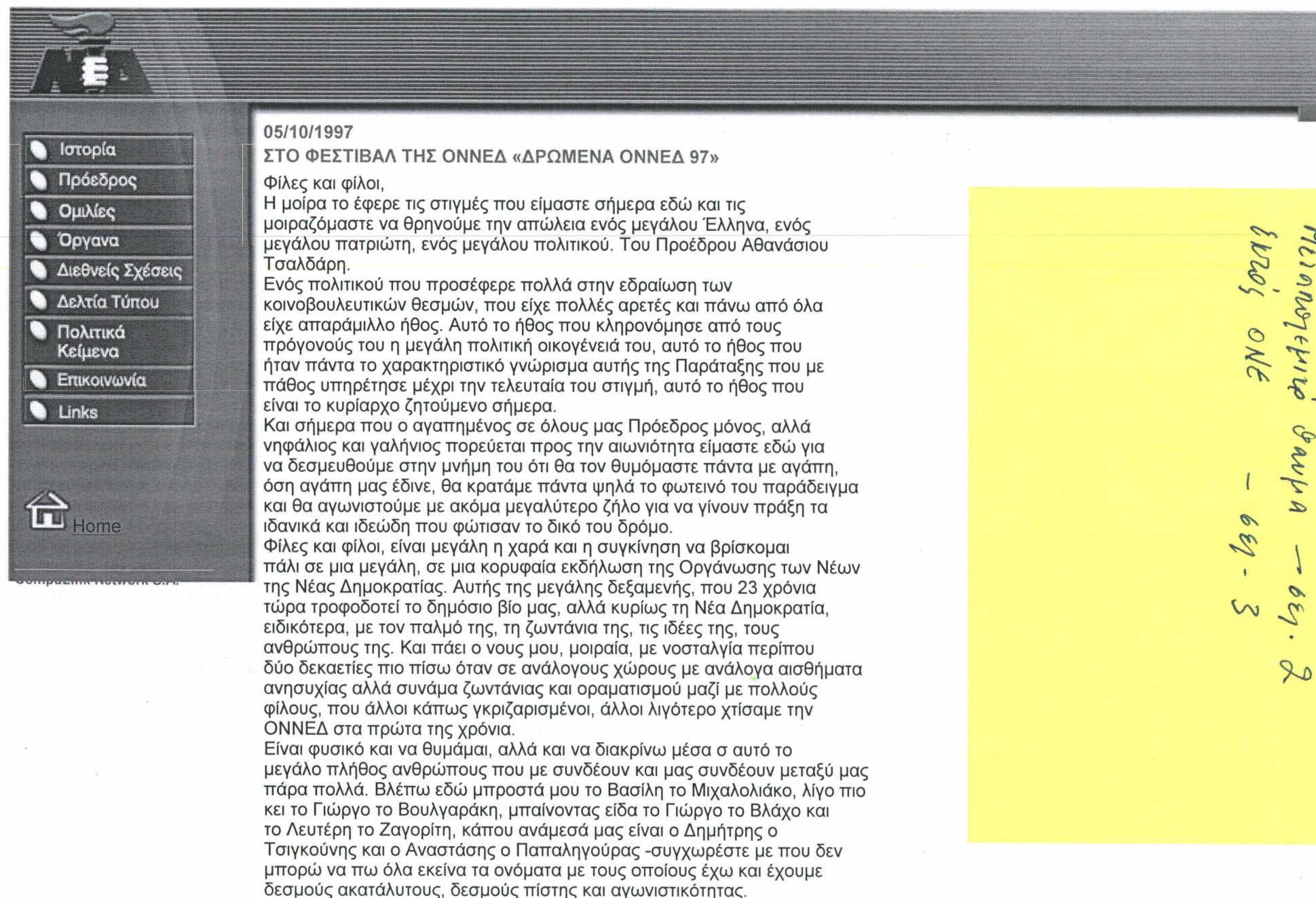

05/10/1997
ΣΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΤΗΣ ΟΝΝΕΔ «ΔΡΩΜΕΝΑ ΟΝΝΕΔ 97»

Φίλες και φίλοι,
Η μοίρα το έφερε τις στιγμές που είμαστε σήμερα εδώ και τις μοιραζόμαστε να θρηνούμε την απώλεια ενός μεγάλου Έλληνα, ενός μεγάλου πατριώτη, ενός μεγάλου πολιτικού. Του Προέδρου Αθανάσιου Τσαλδάρη.

Ενός πολιτικού που προσέφερε πολλά στην εδραίωση των κοινοβουλευτικών θεσμών, που είχε πολλές αρετές και πάνω από όλα είχε απαράμιλλο ήθος. Αυτό το ήθος που κληρονόμησε από τους πρόγονούς του η μεγάλη πολιτική οικογένειά του, αυτό το ήθος που ήταν πάντα το χαρακτηριστικό γνώρισμα αυτής της Παράταξης που με πάθος υπηρέτησε μέχρι την τελευταία του στιγμή, αυτό το ήθος που είναι το κυρίαρχο ζητούμενο σήμερα.

Και σήμερα που ο αγαπημένος σε όλους μας Πρόεδρος μόνος, αλλά νηφάλιος και γαλήνιος πορεύεται προς την αιωνιότητα είμαστε εδώ για να δεσμευθούμε στην μνήμη του ότι θα τον θυμόμαστε πάντα με αγάπη, όση αγάπη μας έδινε, θα κρατάμε πάντα ψηλά το φωτεινό του παράδειγμα και θα αγωνιστούμε με ακόμα μεγαλύτερο ζήλο για να γίνουν πράξη τα ιδανικά και ιδεώδη που φώτισαν το δικό του δρόμο.

Φίλες και φίλοι, είναι μεγάλη η χαρά και η συγκίνηση να βρίσκομαι πάλι σε μια μεγάλη, σε μια κορυφαία εκδήλωση της Οργάνωσης των Νέων της Νέας Δημοκρατίας. Αυτής της μεγάλης δεξαμενής, που 23 χρόνια τώρα τροφοδοτεί το δημόσιο βίο μας, αλλά κυρίως τη Νέα Δημοκρατία, ειδικότερα, με τον παλμό της, τη ζωντάνια της, τις ιδέες της, τους ανθρώπους της. Και πάει ο νους μου, μοιραία, με νοσταλγία περίπου δύο δεκαετίες πιο πίσω όταν σε ανάλογους χώρους με ανάλογα αισθήματα ανησυχίας αλλά συνάμα ζωντάνιας και οραματισμού μαζί με πολλούς φίλους, που άλλοι κάπως γκριζαρισμένοι, άλλοι λιγότερο χτίσαμε την ΟΝΝΕΔ στα πρώτα της χρόνια.

Είναι φυσικό και να θυμάμαι, αλλά και να διακρίνω μέσα σ αυτό το μεγάλο πλήθος ανθρώπους που με συνδέουν και μας συνδέουν μεταξύ μας πάρα πολλά. Βλέπω εδώ μπροστά μου το Βασίλη το Μιχαολιάκο, λίγο πιο κει το Γιώργο το Βουλγαράκη, μπαίνοντας είδα το Γιώργο το Βλάχο και το Λευτέρη το Ζαγορίτη, κάπου ανάμεσά μας είναι ο Δημήτρης ο Τσιγκούνης και ο Αναστάσης ο Παπαληγούρας -συγχωρέστε με που δεν μπορώ να πω όλα εκείνα τα ονόματα με τους οποίους έχω και έχουμε δεσμούς ακατάλυτους, δεσμούς πίστης και αγωνιστικότητας.

Μεσημεριανή Θάλαρα - 667. 2
ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΟΝΕ - 667 - 3

Είναι επίσης σημαντικό ότι μόλις χθες, συμπίπτει η γιορτή αυτή της ΟΝΝΕΔ με την επέτειο των 23 χρόνων από την ίδρυση της Νέας Δημοκρατίας. Η Νέα Δημοκρατία με ανεπανάληπτη προσφορά στη σύγχρονη πολιτική ιστορία, με δικαιωμένες όλες τις ιστορικές επιλογές -δεν χρειάζεται να κάνω αναδρομή για να θυμηθούμε όταν η Νέα Δημοκρατία που στέριωσε το δημοκρατικό πολίτευμα, που έδωσε στην Ελλάδα το πιο σύγχρονο Σύνταγμα, που εξασφάλισε ομαλό πολιτικό βίο, που εξασφάλισε σε δύσκολα χρόνια την οικονομική πρόοδο και την αύξηση του εθνικού μας εισοδήματος, που έκανε την Ελλάδα διεθνώς ισχυρή, που την έκανε ισότιμο μέλος της ευρωπαϊκής οικογένειας. Και σήμερα αισθανόμαστε την φυσική δικαίωση και επιβεβαίωση όλων των θέσεων των βασικών και των ιστορικών μας επιλογών. Σήμερα όλοι πλέον με εξαίρεση μονογραφικές μειοψηφίες αποδέχονται την ειδικού τύπου Δημοκρατία, αποδέχονται την οικονομία της αγοράς, αποδέχονται τον βασικό προσανατολισμό της χώρας, αποδέχονται την ευρωπαϊκή μας ταυτότητα και πορεία.

Και είναι δεδομένο -και θέλω να το τονίσω αυτό στην αρχή της επικοινωνίας μας- ότι το μόνο πολιτικό κόμμα που δεν έχει πρόβλημα ταυτότητας και ιδεολογικής φυσιογνωμίας στην Ελλάδα είναι η Νέα Δημοκρατία.

Δεν σημαίνει αυτό ότι δεν πρέπει κάθε μέρα να αγωνιούμε για να είμαστε κοντά στα προβλήματα του πολίτη και του ανθρώπου. Δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να ανησυχούμε κάθε μέρα για να γινόμαστε καλύτεροι. Δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να ψάξουμε και να βρούμε νέες απαντήσεις σε σύγχρονα ή μελλοντικά προβλήματα.

Αλλά το γενικό πλαίσιο αρχών και αξιών που υπηρετούμε συνέπεια και συνέχεια 23 χρόνια επιβεβαιώθηκε σε παγκόσμιο επίπεδο και αφήνουμε σε άλλους το μέλημα και την αγωνία να αναζητήσουν και να βρουν επιτέλους πολιτική ταυτότητα.

Αυτή όμως την μεγάλη προσφορά και το σπουδαίο μεταπολιτευτικό ξεκίνημα, αυτή λοιπόν η μεγάλη προσφορά και το τόσο ελπιδοφόρο ξεκίνημα στα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης δυστυχώς δεν είχε συνέχεια. Αλλά αντίθετα οι ιδεοληψίες και αγκυλώσεις, προκαταλήψεις, όχι σπάνια σκοταδισμός οδήγησαν στο ναυάγιο της δεκαετίας του '80. Στο ναυάγιο της δεκαετίας του '80 και στην παρατεινόμενη και σήμερα παρακμή που κινδυνεύει να μας οδηγήσει στην απώλεια άλλης μιας δεκαετίας, μιας δεύτερης δεκαετίας ανεπίτρεπτης πολυτέλειας για οποιαδήποτε χώρα τόσο μάλλον για την Ελλάδα που η μοίρα το έταξε να βρίσκεται σε ένα κρίσιμο γεωπολιτικό σταυροδρόμι. Και να αισθάνεται πάντα στο ίδιο της το κορμί τις ανασφάλειες και τους κινδύνους που σηκώνουν η αστάθεια, η αποσταθεροποίηση, η ρευστότητα του διεθνούς της περιγύρου. Αντί τους ρυθμούς της ανάπτυξης που χαρακτήρισαν την Ελλάδα οικονομικό θαύμα τις τρεις πρώτες μεταπολεμικές δεκαετίες, να τους συνεχίσουμε και να τους αυξήσουμε, παραδοθήκαμε στην ραστώνη,

στην μιζέρια και στη στασιμότητα. Φτάσαμε να μην έχουμε ούτε καν το μισό ρυθμό ανάπτυξης σε σχέση με τους υπόλοιπους ευρωπαίους. Αντί να γίνουμε πρωταγωνιστές στην ευρωπαϊκή οικογένεια και να αξιοποιήσουμε την ένταξή μας ως εφελκυστικό για μεγάλες εθνικές διαδρομές αφήσαμε να γίνουμε ουραγοί και να κινδυνεύουμε σήμερα να είμαστε οι μόνοι που θα μείνουμε εκτός του μεγάλου ραντεβού της οικονομικής και νομισματικής ένωσης. Αντί να κάνουμε την μεγάλη μεταρρύθμιση, να προχωρήσουμε στην μεγάλη μεταρρύθμιση που είχε ξεκινήσει στην Παιδεία, την Παιδεία που αφορά βεβαίως τους νέους ανθρώπους, αλλά πέρα από αυτό είναι το μεγάλο συγκριτικό πλεονέκτημα του ελληνικού πνεύματος, της ελληνικής κληρονομιάς, της ελληνικής ταυτότητας την αφήσαμε να καταστεί αντικείμενο πειραματισμών, ερασιτεχνισμών και ιδεοληψίας με αποτέλεσμα σήμερα να μην μπορεί να εφοδιάσει τους νέους Έλληνες στο δύσκολο ανταγωνιστικό περιβάλλον που καλούνται και καλούμαστε όλοι να αντιμετωπίσουμε.

Φίλες και φίλοι, είναι γνωστό τι επακολούθησε. Ελλείμματα διαρκώς διογκούμενα, δυσβάσταχτο χρέος, υπερδανεισμός, στασιμότητα, πτώση της παραγωγικότητας. Και σήμερα, μην βρίσκοντας οι κυβερνώντες την τόλμη να κάνουν αυτό που πρέπει, τα βασικά χαρακτηριστικά του πολιτικού μας περιβάλλοντος είναι: Η διάβρωση του παραγωγικού ιστού της χώρας με κίνδυνο να καταστεί μη ανανήψιμη η κατάσταση αυτή. Η απώλεια της ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας και της ελληνικής επιχείρησης έναντι των ξένων στο διεθνές περιβάλλον. Η στασιμότητα στην ουσία των επενδύσεων τα τελευταία δεκαεφτά χρόνια, σοβαρές επενδύσεις από το εξωτερικό στην Ελλάδα μετριούνται λιγότερες από τα δάχτυλα του ενός χεριού. Η μεγάλη ανεργία που έχει ξεπεράσει το μισό εκατομμύριο ανθρώπους εκ των οποίων παραπάνω από τους μισούς είναι νέοι άνθρωποι που για πρώτη φορά διεκδικούν το δικαίωμά τους στην παραγωγική διαδικασία. Και την κοινωνική αδικία όταν στο όνομα της πολιτικής που εφαρμόζεται διαρκώς και μεγαλύτερες ομάδες του πληθυσμού σπρώχνονται στο περιθώριο, σπρώχνονται στην κατηγορία του νεόπτωχου. Αν όμως όλα αυτά είναι τα συμπτώματα πρέπει να είμαστε απόλυτα σαφείς στον εντοπισμό του κύριου και καίριου προβλήματος. Και αυτό είναι ο τρόπος με τον οποίο λειτουργεί το κράτος στην σύγχρονη Ελλάδα. Το κράτος που ανέλαβε για τον εαυτό του να παραστήνει τον παραγωγό, να κάνει τον αγρότη και τον έμπορο, τον βιοτέχνη και τον βιομήχανο και όπως απεκαλύφθη σε παγκόσμιο επίπεδο να αποτύχει οικτρά, το κράτος έπαιξε κατόπιν βεβαίως κομματικών επιταγών το ρόλο του εργοδότη, των ευνοουμένων, της καθεστηκυίας τάξης. Με εκατοντάδες χιλιάδες προσλήψεις. Το κράτος που έγινε διανομέας για να διανέμει χάρες και χατίρια, σε εκείνους που συνέφερε.

Οι κυβερνήσεις, διαδοχικές του ΠΑΣΟΚ, με αποτέλεσμα σήμερα όποιο χαρακτηριστικό του κι αν προσεγγιστεί, να αποδεικνύεται στα μάτια

κάθε καλοπροαίρετου, κάθε καλόπιστου παρατηρητή, ότι αποτελεί από μόνο ένα πολύ μεγάλο πρόβλημα. Το μέγεθός του καταρχήν. Σήμερα σε ευρωπαϊκά επίπεδα συμπεριλαμβανομένων πια και των περισσότερων χωρών που μέχρι πριν από λίγα χρόνια ήταν στο χώρο του υπαρκτού σοσιαλισμού, είναι η μόνη ίσως χώρα η Ελλάδα που ξεπερνά κατά πολύ το 50% της συνολικής δραστηριότητας αυτή που ελέγχεται από το κράτος.

Η αναποτελεσματικότητά του, κάθε ελληνίδα και κάθε έλληνα έχει την πραγματική εμπειρία του να έχει συναλλαγή ή να συναλλάσσεται με το κράτος. Από απλές διαδικασίες μέχρι συνθετότερες. Και να ξέρετε τι σημαίνει αυτό σε χρόνο, σε ταλαιπωρία σε κόστος και σε έξοδα. Στον υπερσυγκεντρωτισμό του, που έχει οδηγήσει την περιφερειακή σε συνυποβάθμιση της ελληνικής περιφέρειας.

Στην μετριοκρατία που βασιλεύει, σε αυτό το κράτος. Οπου δεν υπάρχουν κριτήρια, για την αξία και την ικανότητα, αλλά υπάρχουν κριτήρια πολιτικών διώξεων για εκείνους που δεν συμφωνούν με την πολιτική εξουσία, και κριτήρια προώθησης των ημετέρων ασχέτως ικανότητος και προσόντων.

Είναι ακόμα η αδικία, η αδικία που δείχνει ανάγλυφα το γεγονός ότι το κράτος επιχειρεί να επιβάλει λιτότητα σε όλους, στους παραγωγικούς πολίτες αλλά δεν συζητά καν να εξυγιάνει στοιχειωδώς τα δικά του οικονομικά. Λιτότητα στους εργαζόμενους, λιτότητα στους μικρομεσαίους, λιτότητα στους αγρότες, λιτότητα για τους νέους, λιτότητα για τους επιχειρηματίες, αλλά το κράτος συνεχίζει τη μόνιμα αυξανόμενη δημόσια σπατάλη.

Και τέλος μέγα θέμα η αδιαφάνεια στις λειτουργίες τους. Αδιαφάνεια που την ξέρουν σήμερα όλες οι ελληνίδες και όλοι οι έλληνες άσχετα από τα πολιτικά τους πιστεύω. Αδιαφάνεια που θα μπορούσε κανείς επί ώρες να απαριθμεί περιστατικά, και συγκεκριμένες περιπτώσεις. Αδιαφάνεια για την οποία έχω να σας παρουσιάσω συνοπτικά δυό - τρία παραδείγματα.

Είναι δυνατόν στα τέλη του 20ου αιώνα, προσπαθώντας να αξιοποιήσουμε τις ευκαιρίες των πόρων που μας παρέχει η Ευρωπαϊκή Ένωση, να μην έχουμε εξασφαλίσει ως χώρα καθεστώς διαφάνειας στα δημόσια έργα; Στις συνάψεις των συμβάσεων των δημοσίων έργων και στις αναθέσεις των μελετών, όταν ξέρουμε όλοι μα όλοι σε αυτή τη χώρα ότι στο χώρο αυτό, και ειδικότερα στο κομμάτι δημόσια έργα, υπάρχει η απόλυτη αποχαλίνωση.

Γιατί η κυβέρνηση 2,5 χρόνια δεν προωθεί τις προγραμματικές συμφωνίες με αδιάβλητους διαγωνισμούς και τα αφήνει όλα αυτά για να μπορεί μόλις τώρα σε ένα πολύ μικρό χρονικό διάστημα το λιγότερο των δύο μηνών, να προχωρήσει σε αδιαφανείς διαδικασίες.

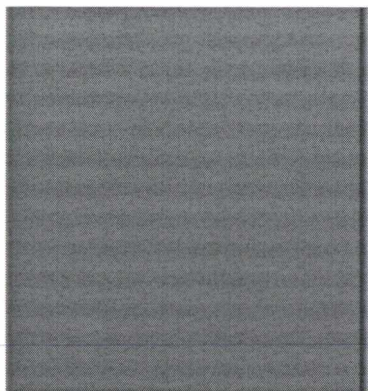
Γιατί δεν εφαρμόζει το νόμο για την εξυγίανση των ΔΕΚΟ, που μόνη της ψήφισε και ανέβαλε την εφαρμογή του για άλλα δύο τουλάχιστον χρόνια.

Γιατί όπως έχουμε επανειλημμένως επισημάνει όταν οι πάντες και τα πάντα βοούν για αδιαφανείς διαδικασίες στις συμβάσεις, στα έργα, στα συμβόλαια, και στις προμήθειες του δημοσίου, δεν προχωρεί η κυβέρνηση στη θεσμοθέτηση ανεξάρτητης διοικητικής αρχής πέρα και πάνω από κόμματα, και επιρροές πολιτικές για να διασφαλίσει την στοιχειώδη εμπιστοσύνη που πρέπει να έχει ο Έλληνας πολίτης και φορολογούμενος στις εθελουσίες του δημοσίου, του δημοσίου του, του οποίου του γιατί ακόμα παρότι έχουν περάσει πιά αρκετές εβδομάδες ακόμα δεν προχωράει η κυβέρνηση στο να συστήσει τέτοιο μηχανισμό, ένα τέτοιο οργανισμό, ανεξάρτητο και ανεπηρέαστο, ώστε να μπορούμε να έχουμε τη στοιχειώδη εμπιστοσύνη για το πώς θα προχωρήσουν τα έργα και η γενικότερη οργάνωση για τους ολυμπιακούς αγώνες; Τα λέω όλα αυτά φίλες και φίλοι για να καταλήξω για μια ακόμα φορά στο ίδιο συμπέρασμα, ότι το κράτος στη σύγχρονη Ελλάδα έγινε εκτροφείο κομματικού στρατού. Εκτροφείο μιας κρατικοδίαιτης κομματικής νομενκλατούρας. Με άλλα λόγια μιας προνομιούχας κλάσας, μιας άρχουσας τάξης, αλλά μιας άρχουσας τάξης που αναρριχήθηκε στη θέση της όχι με κριτήριο ούτε την επιτυχία, ούτε την ικανότητα, ούτε τις γνώσεις, ούτε το επιχειρηματικό ρίσκο, ούτε την αξιοκρατία, αλλά με κριτήρια την τυφλή, τη φανατική υποστήριξη των κομματικών κελευσμάτων ή ακόμα χειρότερα την εξυπηρέτηση των συμφερόντων αυτών των κομματικών προτεραιοτήτων.

Ακούτε και ακούω συχνά διάφορα περί συμφερόντων. Σας θυμίζω ότι σε όλες τις κοινωνίες και σε όλες τις ιστορικές εποχές πάντα θα υπάρχουν συμφέροντα κάθε λογής θα πιέζουν στη μία ή στην άλλη κατεύθυνση. Χωρίς να το παραγνωρίζω αυτό θέλω να στρέψω την προσοχή σας όμως εκεί που πρέπει πράγματι να στραφεί. Το θέμα δεν είναι αν υπάρχουν ή δεν υπάρχουν συμφέροντα. Αυτά πάντα θα υπάρχουν. Το θέμα είναι αν διαπλέκεται το ίδιο το Κράτος και αν η πολιτική εξουσία ευνοεί, αποδέχεται και ενθαρρύνει τη διαπλοκή.

Φίλες και φίλοι, για να συνεννοηθούμε με καθαρές τις ματιές, αυτή είναι η ρήξη που χρειάζεται στη σύγχρονη Ελλάδα, αυτή είναι η τομή που απαιτεί το αύριο. Αυτή είναι η τομή στην λειτουργία του Κράτους, στο μέγεθος του Κράτους, στον υπερσυγκεντρωτισμό του Κράτους, στη μετριοκρατία του Κράτους και στην αδιαφάνεια που αναπαράγει το Κράτος. Αυτήν όμως την τομή δεν μπορεί να την κάνουν οι σήμερα κυβερνώντες. Και δεν μπορεί να την κάνουν ασχέτως αν ενίοτε ψελλίζουν κάποια λόγια αντιλαμβανόμενοι και τις ενοχές που έχουν για το στήσιμο αυτού του μηχανισμού, αλλά και την ανάγκη της σύγχρονης κοινωνίας να αντιμετωπιστεί το φαινόμενο δεν μπορεί να την κάνουν γιατί οι ίδιοι το εξέθρεψαν το φαινόμενο και αποτελεί το τελευταίο ανάχωμα πολιτικής υποστήριξης που διαθέτουν.

Φίλες και φίλοι, αυτή την τομή που επικαλούμαι, αυτή την μεγάλη ρήξη

μπορεί να την κάνει η πολιτική δύναμη μόνο που δεν κουβαλάει ραβδί και αμαρτίες, που δεν έχει εξαρτήσεις και δεσμεύσεις, που δεν έχει κανένα λόγο να συμβιβαστεί με εκείνα που δεν πρέπει να συμβιβαστεί. Πολιτική δύναμη που να έχει το θάρρος και την αποφασιστικότητα να κάνει εγχείριση στα κακώς κείμενα. Πολιτική δύναμη που θα έχει καθαρό όραμα για την Ελλάδα του 21ου αιώνα. Αυτή η πολιτική δύναμη στην Ελλάδα είναι η Νέα Δημοκρατία. Είναι η Νέα Δημοκρατία γιατί με συνέπεια και συνέχεια υπηρετεί ξεκάθαρες αξίες και αρχές και γιατί έχει τους ιστορικούς κύκλους της τεράστιας προσφοράς. Όμως θα πρέπει και εμείς να βρούμε, να εντοπίσουμε τις αδυναμίες και τα λάθη μας, για να ξέρουμε τί δεν πρέπει να επαναλάβουμε ποτέ ξανά και να πείσουμε ότι πράγματι αποτελούμε τη μοναδική αξιόπιστη λύση για την Ελλάδα του 21ου αιώνα, την Ελλάδα του χαμόγελου και της αισιοδοξίας. Πρέπει, λοιπόν, να οξύνουμε τα πολιτικά μας ανακλαστικά σε όλες τις εξελίξεις ώστε να μη μένουμε, καμιά φορά όπως δεν το αποφύγαμε πάντα στο παρελθόν, καθυστερημένοι στις αντιδράσεις. Θα πρέπει να σκύψουμε σε βάθος σε όλα τα μεγάλα ζητήματα κοινωνικής ευαισθησίας. Γιατί κάθε Ελληνίδα και κάθε Έλληνας πρέπει να αισθάνεται ότι αυτή η μεγάλη δύναμη της Δημοκρατίας και του αύριο στέκεται δίπλα του και νοιάζεται για τον άνθρωπο, κυρίως, τον άνθρωπο ο οποίος τα φέρνει δύσκολα βόλτα. Κυρίως τον άνθρωπο που βρίσκεται στο περιθώριο. Τον άνεργο, το χαμηλοσυνταξιούχο, εκείνον που αισθάνεται την περιθωριοποίηση.

Οφείλουμε να αποφεύγουμε πάντα τον πειρασμό του λαϊκισμού. Άλλοι τον δίδαξαν, άλλοι τον διακόνευσαν, δεν έχουμε κανέναν λόγο να παρασυρόμαστε σ αυτό το ολισθηρό μονοπάτι. Οφείλουμε να δείχνουμε μεγαλύτερη τόλμη και αποφασιστικότητα απ ό τι δείξαμε στην τριετή διακυβέρνηση της χώρας από τη Νέα Δημοκρατία. Οφείλουμε να αναδιατάξουμε και να επαναπροσδιορίσουμε τη μορφή της οργάνωσής μας. Και το λέω αυτό έχοντας υπηρετήσει αυτή την οργάνωση τόσα χρόνια. Γιατί έτσι και αλλιώς δεν ήταν παρά αντιγραφάλλων μοντέλων και από την άλλη πλευρά είναι προφανή τα δείγματα κόπωσης στην σημερινή εποχή και τις σημερινές προσδοκίες των πολιτών. Κείνο που πρέπει να μας απασχολεί δεν είναι αριθμοί, εκείνο που πρέπει να μας απασχολεί είναι η ποιότητα ιδεών - αντιλήψεων κομματικής δράσης και προσφοράς.

Πρέπει οριστικά και αμετάκλητα να δεσμευτούμε ότι θα αποβάλουμε το σαράκι της μιζέριας, της εσωστρέφειας που τόσα δεινά έχει φέρει στην παράταξη. Και θα πρέπει επιτέλους όχι στα λόγια αλλά στα έργα να αξιοποιήσουμε, να αξιοποιήσουμε στο έπακρο τις νέες ιδέες και τους νέους ανθρώπους που αστείρευτα αναβλύζουν από τα σπλάχνα της ΟΝΝΕΔ και πολύ συχνά τους απογοητεύουμε και τους περιθωριοποιούμε. Όλοι, όλες και όλοι είναι καλεσμένοι σε αυτή τη μεγάλη πορεία. Σ' αυτή τη πορεία ανήκει η δικαίωση για την Ελλάδα την ίδια αλλά πάνω από όλα το κύριο βάρος πέφτει στις πλάτες των νέων ανθρώπων που θα

από όλα το κύριο μέρος πέφτει στις πλατες των νέων ανθρώπων που θα σηκώσουν και την ευθύνη της προσπάθειας και θα πάρουν αύριο την Ελλάδα στα χέρια τους.

Θα πρέπει η σκέψη μας να μην μένει ποτέ κολλημένη στο χθες. Να μην υποκύπτουμε στο παιχνίδι της διαχείρισης και της διανομής της εξουσίας. Αλλά στα σοβαρά και με υπευθυνότητα να σχεδιάσουμε την Ελλάδα του 21ου αιώνα σήμερα και να την κάνουμε πράξη την Ελλάδα του 21ου αιώνα τα αμέσως επόμενα χρόνια. Αυτό φίλες και φίλοι προϋποθέτει πίστη, προϋποθέτει αγώνα, προϋποθέτει δουλειά. Αλλά αυτό είναι το ζητούμενο να δείξουμε το θάρρος ότι μπορεί να κάνουμε πράξη αυτά που οραματιζόμαστε. Και να κάνουμε την μεγάλη, την πραγματική αλλαγή, την αλλαγή προς το καλύτερο. Την αλλαγή για την Ελλάδα από τη μιζέρια στην αυτοπεποίθηση. Από την Ελλάδα της παρακμής στην Ελλάδα του σφρίγους, από την Ελλάδα του γκρίζου στην Ελλάδα του άπλετου φωτός.

Φίλες και φίλοι, με άλλα λόγια, βρισκόμαστε στην αφετηρία ενός νέου μεγάλου ξεκινήματος. Ενός ξεκινήματος όμως, που έχει ως πυξίδα και φάρο του τις πραγματικές ανάγκες, ανησυχίες και προσδοκίες των συμπολιτών και συμπατριωτών μας, τις ανάγκες της πατρίδας μας για να σταθεί υπερήφανη, ανταγωνιστική, ευημερούσα, στην κοινωνία των εθνών στον αιώνα που έρχεται και όχι με βάση ιδεολογήματα και ιδεοληψίες του χθες, ή ψεύτικους και τεχνητούς διαχωρισμούς. Τώρα που πέθανε ο σοσιαλισμός, τώρα που οι διαχωρισμοί μεταξύ δεξιάς και αριστεράς μοιάζει με ψέματα ενός μουσείου αρχαίας ιστορίας, εκείνο που πρέπει να κάνουμε είναι να ανοίξουμε την αγκαλιά μας σε νέες μεγάλες κοινωνικές συμμαχίες.

Η μεγάλη πλειοψηφία των Ελλήνων είναι δυνάμει σύμμαχοί μας. Δεν αντέχουμε αντιπάλους και το ξέρετε και σεις και θα τους έχουμε λυσσασμένα πολέμιους στις προσπάθειες να κάνουμε τις τομές. Όσοι απομυζούν τον Έλληνα φορολογούμενο, όσοι βολεύονται από τα κακώς κείμενα, οι ίδιοι φοβούνται την αλλαγή που έρχεται. Αυτοί οι ίδιοι προσπαθούν και θα κλιμακώσουν τις προσπάθειες τους να σταματήσουν τον αγώνα μας. Αλλά οι δικοί μας σύμμαχοι, οι δικοί μας σύμμαχοι σε όλη την ελληνική κοινωνία και θέλω όλους σας, κυρίως τους νέους πρωτοπόρους στο να δέσουμε, να δέσουμε αυτούς τους δεσμούς μαζί τους. Είναι ο Έλληνας αγρότης που ζει πρωτοφανή κρίση. Είναι ο Έλληνας μικρομεσαίος που είναι υπό διωγμό. Είναι ο Έλληνας εργαζόμενος που ζει τη μία λιτότητα μετά την άλλη χωρίς να βλέπει φως στην άκρη του τούνελ. Είναι οι άνεργοι που επιτέλους αναζητούν πραγματική πολιτική απασχόληση. Είναι οι υγιείς επιχειρηματίες που θέλουν να φτάσουν στο κέρδος μέσα από τον ανταγωνισμό και την άμιλλα και δεν τους το επιτρέπει το σαθρό καθεστώς που βασιλεύει. Είναι πάνω από όλα οι νέοι άνθρωποι που απογοητευμένοι σήμερα στέκονται καμιά φορά παράμερα όπως δεν θα έπρεπε και σ' αυτούς πρέπει να αποδείξουμε το νέο και να τους πούμε «ελάτε όλοι και όλοι μαζί».

αποπειράμε το χέρι και να τους πούμε καλότερες και όμοιες μαζί” γιατί στο κάτω - κάτω της γραφής, εάν είναι να αλλάξει η Ελλάδα εμείς θα την αλλάξουμε.

Έχουμε τρεις βασικές αρχές: Η πρώτη είναι αποτελεσματικότητα. Λίγα λόγια, έργα, δράση, πράξη, αποτέλεσμα. Η δεύτερη είναι διαφάνεια, θεσμική μεταρρύθμιση και επιλογή προσώπων γιατί οι θεσμοί δεν φτάνουν από μόνοι τους και η κάθε πολιτική εξουσία κρίνεται από την ανθρωπομετρική της ικανότητα. Και τρίτον ποιότητα. Ξέρω -γιατί επιμένω μόνιμα σ αυτό- ότι πολλοί ή δεν το καταλαβαίνουν, κάνουν ότι δεν το καταλαβαίνουν και κάποιοι προσπαθούν να διαστρέψουν το νόημά του. Αισθάνομαι, λοιπόν, την ανάγκη απέναντί σας να εξηγηθώ τί θα πει ποιότητα. Ποιότητα σημαίνει, όχι αισθητική μόνο, όχι καλή συμπεριφορά μόνο. Σημαίνει οριστική ανατροπή και ρήξη με τη μετριοκρατία και την ισοπέδωση. Σημαίνει ότι αυτό που βασιλεύει εδώ και χρόνια, ότι, δήθεν, είναι Δημοκρατία το να ισοπεδώνουμε τον ικανό και τον ανίκανο, το δίκαιο και τον άδικο, τον έντιμο και τον μη έντιμο αυτό είναι σκοταδισμός και φασισμός. Ποιότητα και Δημοκρατία σημαίνει ελευθερία επιλογής, σημαίνει κριτήρια αξιολόγησης, σημαίνει κίνητρα για την επιτυχία για τη διάκριση, για την άμιλλα, σημαίνει ανταμοιβή της προσπάθειας, του κόπου και του ιδρώτα. Αυτό σημαίνει ποιότητα και σ αυτό είμαστε αμετακίνητα προσανατολισμένοι.

Φίλες και φίλοι, θέλω να γνωρίσετε και να γνωρίσουμε όλες και όλοι μαζί ότι είναι δύσκολη και ανηφορική η πορεία που έχουμε διαλέξει. Είναι δύσκολη γιατί είναι πορεία αρετή και είναι δύσκολη γιατί έχουμε πολλή δουλειά να κάνουμε σ ένα τόπο καθημασμένο από την παρακμή τόσων ετών. Έχουμε υποχρέωση να βάλουμε τον τόπο μας σε πορεία οικονομικής ανάπτυξης, πορεία απασχόλησης. Λένε συχνά πολλοί μα αυτά είναι λόγια. Είναι λόγια για εκείνους τους Έλληνες τους λίγους που έχουν εγκαταλείψει την ελπίδα. Όταν βλέπουμε γύρω μας κοινωνίες να αναπτύσσονται με πρωτοφανείς ρυθμούς αύξησης του εθνικού τους εισοδήματος, γιατί δεν μπορεί να το κάνουμε εμείς; Όταν βλέπουμε την Ιρλανδία να θεωρείται σήμερα ο παράδεισος των επενδύσεων από το εξωτερικό, γιατί εμείς να μην μπορεί να προσελκύσουμε επενδύσεις; Αφού είναι γνωστό ποια είναι τα αίτια που τις αποτρέπουν.

Εάν συμφωνήσουμε ότι πρέπει να κάνουμε μια σοβαρή μεταρρύθμιση στην παρουσία, στον τρόπο λειτουργίας και στο μέγεθος του Κράτους, ποιος είναι εκείνος που θα μας σταματήσει να το κάνουμε αυτό; Ξέρουμε και ονομάσαμε αυτούς που θα αντιδράσουν. Όμως νομοτελειακά, σχεδόν, κανένας δεν μπορεί να σταματήσει την πορεία προς το αύριο. Και θέλουμε ένα Κράτος ευέλικτο, υγιές, διαυγές και διαφανές, ένα Κράτος που θα ξέρει να βάζει τους νόμους και τους κανόνες, αλλά και να τους επιτηρεί και να τους ελέγχει. Ένα Κράτος που θα απελευθερώσει τις πολλές δημοιουνικές δυνάμεις αυτού του λαού και του έθνους. Ένα

Κράτος που θα πάψει να είναι δυνάστης του πολίτη και θα γίνει υπηρέτης και αρωγός του.

Πρέπει, επίσης -και το τονίζω αυτό, γιατί είναι μια από τις πρώτες μας προτεραιότητες- να ολοκληρώσουμε το σχεδιασμό για τη μεγάλη μεταρρύθμιση που χρειάζεται ο χώρος της Παιδείας. Της Παιδείας που κατήντησε να είναι από τα πιο υποβαθμισμένα οχήματα του δημόσιου βίου μας. Η Παιδεία όμως που εκτός του ότι είναι το μεγάλο συγκριτικό μας πλεονέκτημα, είναι απαραίτητο εργαλείο για να αντιμετωπίσουμε την κοινωνία του αύριο, την κοινωνία της παγκοσμιοποιημένης οικονομίας και του ανταγωνισμού. Την Παιδεία που θα πρέπει πριν απ' όλα να την κάνουμε το μηχανισμό που θα αναδεικνύει την αξία, την ικανότητα, την προσπάθεια, την επιτυχία. Την Παιδεία που κάποτε πρέπει να πούμε την αλήθεια με το όνομά της και να παραδεχτούμε ότι σήμερα πια με τον τρόπο που λειτουργεί, με τις κακές υπηρεσίες που προσφέρει, με την αδυναμία να παράσχει μαθητές και φοιτητές στο επίπεδο που θα έπρεπε για να σταθούν απέναντι στις μεγάλες διεθνείς προκλήσεις κατήντησε ο όρος δωρεάν Παιδεία να ισχύει σαν κακόγουστη φάρσα.

Οι κοινωνίες, φίλες και φίλοι, που θα τρέξουν με επιτυχία στο αύριο, που θα μπορέσουν να αντιμετωπίσουν με επιτυχία τις προκλήσεις θα είναι οι κοινωνίες που θα έχουν καταφέρει να αξιοποιούν τη γνώση και την πληροφορία. Πηγαίνουμε ολοταχώς για την κοινωνία της γνώσης, την κοινωνία της πληροφορικής και εξακολουθούμε να είμαστε η χώρα σε ολόκληρη την Ευρώπη με τις χαμηλότερες, με τεράστια απόσταση, επενδύσεις στον καίριο αυτό τομέα των νέων τεχνολογιών και με δραματική απόσταση εκείνοι που έχουμε τη μικρότερη αναλογία ηλεκτρονικών υπολογιστών ανά κάτοικο της χώρας.

Και είναι προφανές ότι θα πρέπει να επενδύσουμε έτσι, θα πρέπει να φτάσουμε στο σημείο κάθε Έλληνας και κυρίως κάθε νέος Έλληνας, να εξοικειώνεται από την πιο τρυφερή του ηλικία με τις τεχνολογίες εκείνες που θα αποτελούν τον κανόνα του αύριο και θα του παράσχουν τα εργαλεία εκείνα αλλά και το γνωστικό αντικείμενο για να μπορέσει να σταθεί στο δύσκολο κόσμο που ανατέλλει.

Φίλες και φίλοι, ο 21ος αιώνας είναι δίπλα μας, είναι αύριο σχεδόν και για αυτόν πρέπει να ετοιμαζόμαστε με σοβαρότητα και επιμέλεια.

Φίλες και φίλοι, η Ελλάδα βρίσκεται σήμερα αντιμέτωπη με ένα καθοριστικό δίλημμα. Στρατηγικό, ιστορικό δίλημμα. Θα αφήσει να συνεχίζεται να προεκτείνεται η παρακμή που ζήσαμε αυτές τις τελευταίες δεκαετίες, ή θα ξεκινήσουμε και θα επιχειρήσουμε ένα άλμα προς τα μπρος ένα άλμα που θα μας πτάει κατευθείαν στον 21ο αιώνα. Εάν αποφασίσουμε να κάνουμε το δεύτερο, αυτό σημαίνει ότι είμαστε έτοιμοι για τη λύση με την παρακμή και όλα τα παρακμιακά φαινόμενα. Και αυτό σημαίνει, και εδώ θέλω, κυρίως από τους νεότερους, την προσοχή τους. Και θέλω την προσοχή σας, διότι, εάν αυτό είναι το

στρατηγικό δίλημμα της Ελλάδας αν λήξει με την παρακμή, είναι το κυρίαρχο ζητούμενο, αν όλοι εμείς που συμφωνούμε στις βασικές ιδέες, μας εμπνέει και μας ζεσταίνει το όραμα μιας άλλης καλύτερης Ελλάδας, τότε οφείλουμε να είμαστε οι πρώτοι που θα αντιμετωπίσουμε και θα εξαλείψουμε τα φαινόμενα απάθειας και αποστασιοποίησης.

Ξέρω καλά ότι υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που βάσιμα ίσως απογοητευμένοι από πολλά, στο δημόσιο βίο και στην πολιτική στέκονται παράμερα επιφυλακτικοί και προβληματισμένοι. Αλλά εάν το αίτιο που τους οδήγησε σε αυτήν την αποστροφή δεν είναι αβάσιμο είναι λάθος το συμπέρασμα. Γιατί όταν η πατρίδα βρίσκεται σε κρίσεις, όταν πολλά πρέπει να αλλάξουν, όταν τα χρονικά περιθώρια έχουν στενέψει ασφυκτικά, καμιά και κανείς δεν δικαιούται να περιχαράκωνεται στην ιδιωτική της ή του σφαίρα και να λέει εμένα δεν με νοιάζει. Γιατί τότε και εδώ θα επιμείνω, γιατί τότε όχι απλώς δεν βοηθάει σε ένα καινούργιο ξεκίνημα ανανέωσης και αναζωογόνησης και αναγέννησης, αλλά με τον τρόπο της και τον τρόπο του, της ιδιωτικής και της απάθειας εμμέσως πλην σαφώς επιβραβεύει τα κακώς κείμενα συναινεί στην παρακμή.

Σας καλώ λοιπόν, φίλες και φίλοι, σας καλώ λοιπόν, σε αυτή τη δύσκολη πορεία, μια δύσκολη πορεία που είναι μονόδρομος όμως και η νίκη στην επιτυχία και στη δημιουργία όπως το ξέρουμε όλοι εκείνοι που πραγματικά πιστεύουμε σε εκείνα που μας εμπνέουν. Και σας θέλω εσάς ειδικά τους νεότερους πρωτοπόρους, πρωτοπόρους και ασυμβίβαστους και για να χαλυβδώνετε εμάς που ίσως κάποιες στιγμές μπορεί το σπέρμα της αμφιβολίας να μπει μέσα μας με την ασίγηστη ορμή και ζωντάνια σας. Αλλά πάνω από όλα, σας ζητώ να είστε πρωτοπόροι, γιατί η Ελλάδα του 21ου αιώνα θα είναι πάνω από όλα δική σας Ελλάδα.

Εμπρός λοιπόν όλοι μαζί για να σπάσουμε τη σιωπή.

Όλοι μαζί για την Ελλάδα του αύριο.

Ζήτω η Ελλάδα του αύριο.

Ζήτω η ΟΝΝΕΔ.

Ζήτω η Νέα Δημοκρατία.